

УДК 343.829

Юров Віталій Анатолійович –

студент 5 курсу

Інституту підготовки кадрів для органів юстиції України
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Vitalii A. Yurov –

5th year student

Personnel Training Institute for the Bodies of Justice of Ukraine,
Yaroslav Mudryi National Law University
(77 Pushkinska Street, Kharkiv, 61024, Ukraine)

Кулик Катерина Дмитрівна –

к. ю.н., асистент кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Kateryna D. Kulyk –

candidate of juridical sciences,

assistant of criminology and penitentiary law department
Yaroslav Mudryi National Law University
(77 Pushkinska Street, Kharkiv, 61024, Ukraine)

Слідчий підрозділ Державної кримінально-виконавчої служби України: за чи проти?

Розглянуто проблему доцільності створення в 2016 році слідчого підрозділу Державної кримінально-виконавчої служби. Здійснено аналіз чинного національного та міжнародного законодавства, а також практику Європейського суду з прав людини щодо ефективності цього органу. Виявлено ключові положення підслідності та взаємозв'язок з іншими слідчими органами.

Ключові слова: кримінально-виконавча служба, розслідування, підслідність, слідчий, захист прав, міжнародні стандарти.

Рассмотрено проблему целесообразности создания в 2016 году следственного подразделения Государственной уголовно-исполнительной службы Украины. Осуществлен анализ действующего национального и международного законодательства, а также практику Европейского суда по правам человека касательно эффективности этого органа. Выявлены ключевые положения подследственности и взаимосвязь с другими следственными органами.

Ключевые слова: уголовно-исполнительная служба, расследование, подследственность, следователь, защита прав, международные стандарты.

V.A. Yurov, K.D. Kulyk Investigative Unit of the State Criminal-Executive Service of Ukraine: for or against?

The article deals with the problem of the feasibility of the creation of an investigative unit of the State Criminal-Executive Service of Ukraine (further- SCESU) in 2016. The positive and negative aspects of the existence of the investigated body in the structure of bodies that form and implement the policy in the field of execution and serving of criminal punishments are established. Positive aspect is the possibility of these units more fully, more accurate, and quicker to carry out pre-trial investigation of crimes committed on the territory or in the premises of the SCESU. Negative ones are the danger of abuse of their functional responsibilities by employees of these units due to doubts about the possibility of bringing them to justice in connection with the commission of their offenses. The existing conflicts in the current criminal and criminal procedural national legislation on this issue are analyzed, which contradicts the interpretation of the status, goals and tasks of

creating an investigation unit of the State Criminal-Executive Service of Ukraine. The paper considers the issues of efficiency, impartiality and independence of its activities. The interaction of the investigating special investigative jurisdiction unit of SCESU with other investigating authorities of the law-enforcement system is traced. The place of special investigation of the newly created body in the existing system of criminal procedural legislation is also analyzed. Recommendations on professional requirements to be put forward for presentations to the post of investigative authorities of the penitentiary service and their consolidation in legal acts are given. The analysis of current national and international legislation and the practice of the European Court of Human Rights concerning the expediency of the existence of the investigative body in Ukraine and the prospects for its development.

Keywords: *Criminal-Executive Service, investigation, investigative jurisdiction, investigator, protection of rights, international standards.*

Постановка проблеми. Законодавство в сфері кримінально-виконавчого права проходить етап активного реформування. Одним з ключових елементів таких змін стало запровадження нового інституту – слідчих підрозділів Державної кримінально-виконавчої служби України (далі – ДКВС України). Важливим етапом в цій реформі є закріплення правового статусу цього органу, аналіз діяльності з метою оцінки ефективності та доцільності запровадження даного слідчого підрозділу. Важливо дослідити, чи є ці органи підзвітні та підконтрольні відповідним органам, які здійснюють політику у сфері кримінально-виконавчого законодавства, або є неупередженими та незалежними від зовнішнього впливу й ієрархічної системи. Ця робота має також за мету розкрити проблему створення таких підрозділів у взаємозв'язку з реформою в сфері кримінальної юстиції та правоохоронних органів, а також яким чином відбувається розмежування їх підслідності. Проведено аналіз доцільності створення досліджуваного органу в контексті практики Європейського суду з прав людини, а також міжнародно-правових актів з даного питання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Певний аналіз цієї проблематики здійснювали О. В. Батюк, М. П. Климчук в своїх наукових працях, однак їх дослідження має суто криміналістичний характер, що торкається порядку проведення слідчих дій під час розслідування вчинених кримінальних злочинів в установах виконання покарань. Виникає необхідність дослідження саме практичного аспекту доцільності функціонування слідчих підрозділів ДКВС України в процесі реформування, а тому запропонована робота характеризується новизною й актуальністю.

Невирішені проблеми. Варто відзначити, що питання реформування кримінально-виконавчої системи та створення слідчого органу в її структурі містить багато проблем як практичного, так і наукового характеру, які необхідно вирішити спираючись на міжнародний досвід, адже органи державної влади повинні сприяти функціонуванню державного апарату, а не гальмувати розвиток суспільства.

Метою статті є визначення дискусійних питань створення нового слідчого органу, аналіз нормативно-правової бази національного та міжнародного законодавства, що регулює діяльність у цій сфері та висловлення власної думки щодо доцільності запровадження такого органу.

Виклад основного матеріалу. Протягом останніх років кримінально-виконавче законодавство зазнало суттєвих змін, які торкнулись реформування системи Державної кримінально-виконавчої служби України, а саме, органів та установ виконання покарань. Так, 21.12.2016 року було прийнято Закон України «Про Вищу раду правосуддя» [1], яким передбачалося внесення змін до Кримінально процесуального кодексу України (далі – КПК України) щодо наділення ДКВС України слідчими функціями. Крім того, наказом Міністерства юстиції України була затверджена Інструкція з організації діяльності слідчих підрозділів органу Державної кримінально-виконавчої служби України №313/5 від 08.02.2017 р. [2], а також Положення про органи досудового розслідування Державної кримінально-виконавчої служби України № 2166/5 від 04.07.2017 р. [3].

Закріплення в КПК України ще одного органу досудового розслідування викликало неабиякий резонанс у суспільстві. На нашу

думку, вказані законодавчі зміни мають як позитивний, так і негативний характер.

Позитивний аспект вищенаведених змін, визначається наступним. По-перше, враховуючи обставину, що згідно з ч. 6 ст. 216 КПК України, слідчі органів ДКВС України здійснюють досудове розслідування злочинів, вчинених на території або в приміщеннях ДКВС України, запровадження вказаних слідчих підрозділів сприятиме встановленню порядку та зниженню рівня злочинності в місцях попереднього ув'язнення та відбування покарань.

По-друге, важливим фактором є те, що слідчі ДКВС України зможуть точніше, повніше та швидше встановлювати суб'єктивну сторону злочину, оскільки, через специфіку своєї професійної діяльності, вони глибше поінформовані про особливості природи поведінки осіб, які відбувають покарання у кримінально-виконавчих установах, ніж слідчі інших слідчих підрозділів.

Окрім цього, слідчі органів ДКВС України зможуть швидше розпочати досудове розслідування, провести необхідні процесуальні дії, що значно підвищить ефективність досудового розслідування кримінальних злочинів вчинених на території ДКВС України. Саме ця частина реформування пенітенціарної системи є пріоритетною для Міністерства юстиції України, адже включення слідчих підрозділів органів Державної кримінально-виконавчої служби України до системи органів досудового розслідування, насамперед, дозволить контролювати та дисциплінувати персонал виправних колоній, значно знизити кількість злочинів та забезпечити принцип невідворотності покарання за вчинені суспільно небезпечні діяння.

Як зазначає прес-служба Міністерства юстиції України: «Незалежний цивільний підрозділ із працівників системи покарань, який підпорядковуватиметься безпосередньо Міністерству юстиції України, а не виправним закладам, сприятиме чесному, ефективному та оперативному розслідуванню правопорушень, – позаяк деякі справи тривають роками, що призводить до правового колапсу, особливо після ухвалення «Закону Савченко», – та, разом із цим, унеможливить покривання злочинів працівниками Державної кримінально-виконавчої служби, оскільки слідчі підрозділи

підпорядковуватимуться безпосередньо центральному органу та фінансуватимуться також Міністерством юстиції»[4].

Проте, надання слідчих функцій підрозділам ДКВС України має також і негативні наслідки. Відповідно до пп. 1, 2 постанови Кабінету Міністрів України № 343 від 18 травня 2016 р. «Деякі питання оптимізації діяльності центральних органів виконавчої влади системи юстиції» Кабінет Міністрів України постановив ліквідувати Державну пенітенціарну службу, поклавши на Міністерство юстиції завдання і функції з реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань та пробації, а також установив, що Міністерство юстиції є правонаступником Державної пенітенціарної служби, що ліквідується, в частині реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань та пробації. Тобто, цим нормативним актом було запроваджено докорінну реформу в пенітенціарній сфері [5].

Відповідні зміни були внесені до Положення про Міністерство юстиції України, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 2 липня 2014 року № 228 [6], відповідно до якого Міністерство юстиції України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізовує державну правову політику у сфері виконання кримінальних покарань та пробації (ч. 2 ст. 1), одним із завдань якого є здійснення досудового розслідування злочинів, вчинених на території або в приміщеннях Державної кримінально-виконавчої служби України (п. 95-16 ст. 3).

Відповідно до ст. 6 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» № 2713-IV від 23.06.2005 р. ДКВС України відповідно до Закону здійснює правозастосовні та правоохоронні функції і складається з центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, його територіальних органів управління, установ виконання покарань, слідчих ізоляторів, воєнізованих формувань, навчальних закладів, закладів охорони здоров'я, підприємств установ виконання покарань, інших підприємств, установ і організацій, створених для забезпечення виконання завдань Державної кримінально-виконавчої служби України [7]. Тобто, Державна

кримінально-виконавча служба України є певною системою, яку очолює головний орган – Міністерство юстиції України, а слідчі органів ДКВС підпорядковуються йому.

Проаналізувавши ці норми, можна дійти висновку, що один і той самий орган – Міністерство юстиції України – відповідає за призначення на посаду осіб, відносно яких, цей самий орган має проводити розслідування у випадку вчинення ними злочину. Отже, наявна інституційна залежність та існує загроза відсутності неупередженості у діях слідчих ДКВС України щодо розслідування злочинів на території цієї служби [8, с. 9].

Варто звернути увагу і на те, що створення слідчих органів ДКВС України не відповідає указу Президента № 311 від 08 квітня 2008 року «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів», яким передбачалось, що у результаті реформування системи органів кримінальної юстиції досудове слідство має бути покладено на національну поліцію, фінансову поліцію, військову поліцію, слідчий підрозділ Служби безпеки України, спеціально утворений орган досудового розслідування корупційних правопорушень (антикорупційний орган) [9].

Таким чином, на практиці утворюється ситуація, коли «злочини, скоєні співробітниками державної кримінально-виконавчої служби на території цієї служби, будуть розслідуватися слідчими цієї ж служби. Тобто, відповідно до міжнародних стандартів, таке розслідування є апріорі неефективним, так як не відповідає міжнародному стандарту незалежності органів розслідування. Щодо стандартів ефективності, то тут потрібно звернутися до практики Європейського Суду, яка надає досить глибоке тлумачення цього поняття, зазначаючи, що до критеріїв ефективності відноситься невідкладність початку розслідування, ретельність, компетентність, залучення громадськості і ще один з критеріїв – це незалежність, неупередженість органів, які проводять таке розслідування». Подібної точки зору дотримується В. Лебідь, юрист Центру стратегічних справ Української Гельсінської спілки з прав людини [10].

Яскравим прикладом вищезазначеної проблеми є практика Європейського суду з прав людини у справі «Онер'їлдиз проти Туреччини» (Oneryildiz v. Turkey) заява № 8939/99, п. 91 якої зазначає, що «у випадку втратою людиною життя за обставин, які можуть бути підставою для порушення питання про відповідальність держави, стаття 2 покладає на державу обов'язок забезпечити всіма доступними їй засобами адекватне реагування – судове або будь-яке інше – щоб належним чином реалізувати відповідні законодавчі і адміністративні засади, запроваджені задля захисту права на життя, і таким чином домогтися припинення того чи іншого порушення цього права та призначення відповідного покарання». Також у справі «Пол і Одрей Едвардс проти Сполученого Королівства» (Paul and Audrey Edwards v. the United Kingdom), заява № 46477/99 п. 74 наголошує, що «у випадку, якщо особа, яка утримувалась під вартою, померла за підозрілих обставин, органи влади повинні з власної ініціативи провести офіційне та ефективне розслідування, спроможне забезпечити встановлення причин смерті, встановлення осіб, які несуть за це відповідальність, та їхнє покарання». Вищезазначені приклади були наведені у конституційному поданні Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини № 1-559/17-107 від 10 березня 2017 року щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини шостої статті 216 Кримінального процесуального кодексу України. Тобто, дискусійність питання запровадження нового слідчого підрозділу привернула увагу багатьох українських правників [11].

Аналіз чинного законодавства свідчить, що слідчі органів ДКВС є працівниками служби, що заснована на принципі єдиночальності (п. 5 ч. 1 ст. 2 ЗУ «Про Державну кримінально-виконавчу службу України»). У зв'язку з цим слід наголосити, що за таких обставин є загроза проведенню повного і неупередженого досудового розслідування як того вимагає ст. 2 КПК України, оскільки, наприклад, факти катувань, що вчинятимуться працівниками ДКВС України, будуть розслідуватися слідчими цього ж органу. Мінімальна вимога до національної системи, яка має забезпечити розслідування скарг за статтею 2, 3 Конвенції про

захист прав людини і основоположних свобод полягає в тому, що особи, відповідні за проведення слідства, мають бути незалежні від тих, які причетні до подій, що розслідуються. Мається на увазі ієрархічна чи інституційна незалежність, а також практична незалежність (рішення у справі «Сергій Шевченко проти України», заява 32478/02, від 04 квітня 2006 р., п. 64) [12].

Крім того, відповідно до Правила 71 Мінімальних стандартних правил ООН щодо поводження з ув'язненими («Правил Мандели»), незалежно від початку внутрішнього розслідування директор пенітенціарної установи негайно повідомляє про будь-який випадок смерті, зникнення або тяжкого тілесного ушкодження, що мав місце у пенітенціарній установі, судовому чи іншому компетентному органу, який не залежить від тюремної адміністрації та якому доручено проводити термінове, неупереджене та ефективне розслідування обставин та причин таких випадків. Тюремна адміністрація повинна повною мірою співпрацювати з цим органом і забезпечувати збереження всіх доказів.

Відтак, з урахуванням викладеного вище, можна стверджувати про очевидну невідповідність частини шостої статті 216 КПК України статтям 27, 28 Конституції України з огляду на те, що слідчі пенітенціарної служби Міністерства юстиції України не відповідають критерію «компетентного органу, який не залежить від тюремної адміністрації», який має «не лише ієрархічну чи інституційну незалежність, проте також практичну незалежність».

Важливо відмітити, що п. 6 ст. 216 КПК України не передбачає ні особи, що вчинила злочин (суб'єктивний критерій підслідності), ні певного матеріального критерію (виду злочину, статті Кримінального кодексу України), а підслідність прив'язана до місця вчинення злочину (територіальності), тобто, виникає певна колізія: закон визначає певне коло злочинів, для яких визначена спеціальна підслідність, а з іншого боку, – ніяких спеціальних злочинів не існує, а є загальна маса злочинів з додатковою ознакою – вчиненні на території або в приміщеннях ДКВС. Нове формулювання може виключати слідчу компетенцію Національної поліції, прокуратури, Національного

антикорупційного бюро, Державного бюро розслідувань щодо злочинів, скоєних не лише ув'язненими, але і службовими особами пенітенціарної системи, в тому числі й тими, які займають високе становище. За таких обставин, вищезгаданий принцип незалежності не може бути забезпеченим, адже злочини, вчинені службовими особами кримінально-виконавчої служби, повинні будуть розслідуватись їхніми ж колегами [13]. Того і невідомо, чи можна вести мову про корупцію в ДКВС чи про перевищення службових повноважень її співробітниками, адже підслідність викликає більше запитань, ніж дає пояснень.

Положенням № 2166/5 в Розділі IV закріплено хто є слідчими органу досудового розслідування ДКВС України, але не встановлено вимог до цієї професії, що викликатиме ряд сумнівів з приводу їх належної кваліфікації. Як влучно відзначають О. В. Батюк, М. П. Климчук: «певними знаннями і навичками встановлення контакту з особами, які раніше відбували покарання у місцях позбавлення волі, мали досвідчені слідчі, які передавали свої знання молодим співробітникам. Однак останніми роками кадровий апарат слідчих підрозділів сильно помолодшав, і досвідчених співробітників у ньому можна перелічити на пальцях. Якщо зважати на те, що у слідчих підрозділах при органах внутрішніх справ працюють в основному фахівці, що не мають слідчого стажу понад п'ять років, то становище в цих слідчих підрозділах можна визнати складним. Як видається, співробітник, який не знає особливостей формування тюремної субкультури, не зможе налагодити психологічний контакт із представником цієї субкультури» [14, с. 151]. Незважаючи на те, що наведене стосувалося кадрового складу слідчих підрозділів при органах внутрішніх справ, ці твердження є справедливими й для працівників слідчих підрозділів ДКВС України. Тобто, актуальною залишається необхідність у підвищенні вимог до слідчих, що будуть розслідувати злочини, вчинені на території або в приміщенні ДКВС України.

Також на особливу увагу заслуговує те, що ч. 6 ст. 216 КПК України призвела до порушення статті 19 Конституції України й через те, що зазначена норма грубо порушила принцип, що прямо впливає із загальноновизнаного

європейського стандарту щодо управління пенітенціарними системами. Так, відповідно до Правил 71 Європейських пенітенціарних правил, за пенітенціарні установи повинні відповідати органи державної влади, *не підпорядковані* військовому відомству, поліції або карного розшуку. А згідно з правилом 55 Європейських пенітенціарних правил («Злочинні діяння»), діяння, яке припускається злочинним, та здійснене в пенітенціарній установі, розслідується в такий же спосіб, як і на волі.

Зазначене вище означає не лише, що Міністерство оборони України, Національна поліція України, Служба безпеки України або інші поліцейські за своєю природою структури не можуть мати у підпорядкуванні установи виконання покарання. Цей стандарт означає, що для органу державної влади, відповідального за управління пенітенціарною системою, є неприпустимим мати у безпосередньому підпорядкуванні вузькопрофільні військові або поліцейські підрозділи. Це повною мірою стосується і слідчих підрозділів (з огляду на міжнародне тлумачення поняття «поліцейський»).

Так, Кодекс Організації Об'єднаних Націй поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку містить визначення поняття «посадова особа з підтримання правопорядку». Це поняття включає «посадових осіб ..., які мають поліцейські повноваження (особливо повноваження із затримання правопорушників)».

В цьому контексті ключовим є те, що слідчі Міністерства юстиції України будуть саме поліцейськими в розумінні як міжнародних стандартів ООН, так європейських. Відтак, є неприпустимим перетворення Міністерства юстиції України на поліцейську структуру [15].

На сьогоднішній день, за словами Міністра, відбувається реформа правоохоронної системи і вона значно більш контрольована з боку громадськості, а в Міністерстві юстиції України створено незалежний та ефективний підрозділ, який не підпорядкований ані керівникам установ, ані керівникам слідчих ізоляторів. Цей підрозділ здійснює ефективне розслідування на території всіх установ ДКВС України. Крім того, за словами Міністра, саме така система діє в абсолютній більшості країн Європейського Союзу [8]. Але з цим важко погодитись, оскільки Європейський Союз, а саме

консультативна місія ЄС, що утворена Радою ЄС, яка діє наразі в Україні, як консультативний орган щодо реформування сектору цивільної безпеки шляхом стратегічних консультацій і практичної підтримки заходів з реформування згідно зі стандартами ЄС та міжнародними принципами належного врядування та дотримання прав людини, направила свій негативний висновок № 2017-EUAM-0014 щодо положення частини 6 статті 216, яка регулює утворення саме цих слідчих органів, голові Верховної ради і Міністру юстиції України, і рекомендували, аби поправки, які створюють слідчі повноваження у Державній кримінально-виконавчій службі України були виключені з чинного законодавства.

24 квітня 2018 р. Конституційний Суд України ухвалив рішення №3-р/2018 у справі №1-22/2018(762/17) за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини шостої статті 216 Кримінального процесуального кодексу України. В своєму рішенні Конституційний Суд України провів аналіз норм національного та міжнародного законодавства, а також практики Європейського суду з прав людини та дійшов висновку, що частина шоста статті 216 Кримінального процесуального кодексу не відповідає Конституції України (є неконституційною) та втрачає чинність через три місяці з дня ухвалення Конституційним Судом України цього рішення [16].

Висновки. Підсумовуючи все вище зазначене, можна зробити висновок, що надання ДКВС України слідчих функцій має як позитивні, так і негативні наслідки. Проте на нашу думку, негативних все-таки більше: створювати ще один слідчий підрозділ (питання ефективності якого викликає ряд сумнівів), немає потреби, оскільки цим порушується як низка правових принципів, так і саме завдання ДКВС України, яка створена для реалізації державної політики у сфері виконання покарань, а не розслідуванню злочинів.

Список використаних джерел:

1. Про Вищу раду правосуддя : Закон України 21.12.2016 р. №1798-VIII URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1798-19>.
2. Про затвердження Інструкції з організації діяльності слідчих підрозділів органу Державної кримінально-виконавчої служби України: наказ Міністерства юстиції України 08.02.2017 р. № 313/5 URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0183-17>.
3. Про затвердження положення про органи досудового розслідування Державної кримінально-виконавчої служби України: наказ Міністерства юстиції України 04.07.2017 р. № 2166/5. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0822-17>.
4. Прес-служба Міністерства юстиції України 31.12.2016 р. URL: <https://minjust.gov.ua/news/ministry/nadannya-organam-kriminalno-vikonavchoi-slujbi-slidchih-funktsiy-zabezpechit-operativne-reaguvannya-na-kriminalni-pravororushennya-ta-sluguvatime-ih-profilaktitsi---minjust>.
5. Деякі питання оптимізації діяльності центральних органів виконавчої влади системи юстиції: постанова Кабінету Міністрів України 18.05.2016 р. № 343. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/343-2016-%D0%BF>.
6. Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України: постанова Кабінету Міністрів України 02.07.2014 р. № 228. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/228-2014-%D0%BF>.
7. Про Державну кримінально-виконавчу службу України: Закон України 23.06.2005 р. №2713-IV. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2713-15>.
8. Правова позиція Української Гельсінської спілки з прав людини щодо конституційності частини шостої статті 216 Кримінального процесуального кодексу України. URL: <https://helsinki.org.ua/wp-content/uploads/2017/06/Pravova-rozysiya-UHSPL-vid-12.05.2017.pdf>.
9. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів»: Указ Президента 08.04.2008 р. № 311/2008. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/311/2008>.
10. Правова абетка: ефективність розслідування в системі кримінально-виконавчої служби 25.07.2017 р. URL: <https://helsinki.org.ua/articles/pravova-abetka-efektyvnist-rozsliduvannya-v-systemi-kryminalno-vykonavchoji-sluzhby/>.
11. Конституційне подання Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини № 1-559/17-107 від 10 березня 2017 року щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини шостої статті 216 Кримінального процесуального кодексу України. URL: http://www.ccu.gov.ua/sites/default/files/5_762.pdf.
12. Сергій Шевченко проти України, № 32478/02, § 64. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/974_012.
13. Леменов О. Персональні слідчі міністра юстиції. URL: <https://blogs.pravda.com.ua/authors/lemenov/58d21c3be5a50/>.
14. Батюк О. В., Климчук М. П. Використання інформації про особу засудженого під час розслідування злочинів, вчинених у місцях позбавлення волі. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична / головний редактор М. М. Цимбалюк. Львів: ЛьвДУВС, 2012. Вип. 2 (2). 408 с.
15. Ягунов Д. В. Щодо конституційності ч. 6 ст. 216 КПК. URL: http://www.yagunov.in.ua/?p=1065%20-%20_ftn15.
16. Рішення Конституційного Суду України №3-р/2018 у справі №1-22/2018(762/17) за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини шостої статті 216 Кримінального процесуального кодексу України 24.04.2018 р. URL: <http://www.ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/3-p.pdf>.

References:

1. Pro Vyshchu radu pravosuddia : Zakon Ukrainy 21.12.2016 r. №1798-VIII URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1798-19>.
2. Pro zatverdzhennia Instruktсии z orhanizatsii diialnosti slidchykh pidrozdiliv orhanu Derzhavnoi kryminalno-vykonavchoi sluzhby Ukrainy: nakaz Ministerstva yustytsii Ukrainy 08.02.2017 r. № 313/5 URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0183-17>.
3. Pro zatverdzhennia polozhennia pro orhany dosudovoho rozsliduvannia Derzhavnoi kryminalno-vykonavchoi sluzhby Ukrainy: nakaz Ministerstva yustytsii Ukrainy 04.07.2017 r. № 2166/5. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0822-17>.
4. Pres-sluzhba Ministerstva yustytsii Ukrainy 31.12.2016 r. URL: <https://minjust.gov.ua/news/ministry/nadannya-organam-kriminalno-vikonavchoi-slujbi-slidchih-funktsiy-zabezpechit-operativne-reaguvannya-na-kriminalni-pravoporushennya-ta-sluguvatime-ih-profilaktitsi---minyust>.
5. Deiaki pytannia optymizatsii diialnosti tsentralnykh orhaniv vykonavchoi vlady systemy yustytsii: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy 18.05.2016 r. № 343. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/343-2016-%D0%BF>.
6. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Ministerstvo yustytsii Ukrainy: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy 02.07.2014 r. № 228. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/228-2014-%D0%BF>.
7. Pro Derzhavnu kryminalno-vykonavchu sluzhbu Ukrainy: Zakon Ukrainy 23.06.2005 r. №2713-IV. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2713-15>.
8. Pravova pozytsiia Ukrainskoi Helsinskoj spilky z prav liudyny shchodo konstytutsiinosti chastyny shostoi statti 216 Kryminalnogo protsesualnogo kodeksu Ukrainy. URL: <https://helsinki.org.ua/wp-content/uploads/2017/06/Pravova-pozytsiya-UHSPL-vid-12.05.2017.pdf>.
9. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 15 liutoho 2008 roku «Pro khid reformuvannia systemy kryminalnoi yustytsii ta pravookhoronnykh orhaniv»: Ukaz Prezydenta 08.04.2008 r. № 311/2008. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/311/2008>.
10. Pravova abetka: efektyvnist rozsliduvannia v systemi kryminalno-vykonavchoi sluzhby 25.07.2017 r. URL: <https://helsinki.org.ua/articles/pravova-abetka-efektyvnist-rozsliduvannya-v-systemi-kryminalno-vykonavchoji-sluzhby/>.
11. Konstytutsiine podannia Upovnovazhenoho Verkhovnoi Rady Ukrainy z prav liudyny № 1-559/17-107 vid 10 bereznia 2017 roku shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy (konstytutsiinosti) polozhen chastyny shostoi statti 216 Kryminalnogo protsesualnogo kodeksu Ukrainy. URL: http://www.ccu.gov.ua/sites/default/files/5_762.pdf.
12. Serhii Shevchenko proty Ukrainy, № 32478/02, § 64. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/974_012.
13. Liemienov, O. Personalni slidchi ministra yustytsii. URL: <https://blogs.pravda.com.ua/authors/lemenov/58d21c3be5a50/>.
14. Batiuk, O. V., Klymchuk, M. P. Vykorystannia informatsii pro osobu zasudzhenoho pid chas rozsliduvannia zlochyniv, vchynenykh u mistsiakh pozbavlennia voli. Naukovyi visnyk Lvivskoho derzhavnogo universytetu vnutrishnikh sprav. Seriia yurydychna / holovnyi redaktor M. M. Tsymbaliuk. Lviv: LvDUVS, 2012. Vyp. 2 (2). 408 s.
15. Yahunov, D. V. Shchodo konstytutsiinosti ch. 6 st. 216 KPK. URL: http://www.yahunov.in.ua/?p=1065%20-%20_ftn15.
16. Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy №3-r/2018 u spravi №1-22/2018(762/17) za konstytutsiinym podanniam Upovnovazhenoho Verkhovnoi Rady Ukrainy z prav liudyny shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy (konstytutsiinosti) polozhen chastyny shostoi statti 216 Kryminalnogo protsesualnogo kodeksu Ukrainy 24.04.2018 r. URL: <http://www.ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/3-p.pdf>.